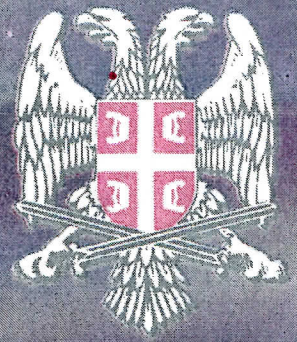
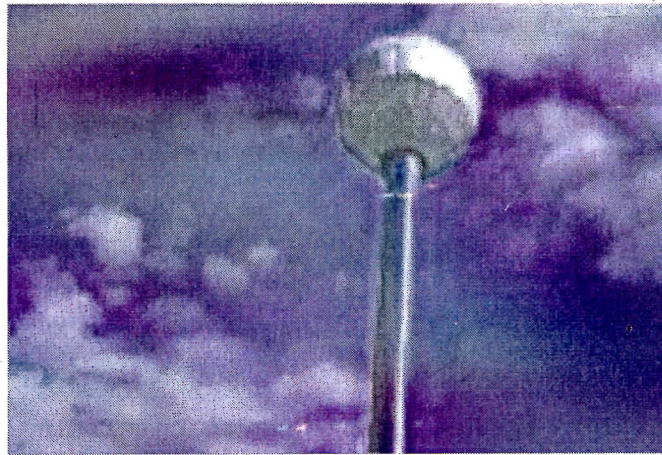

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ИНЂИЈА, МАЈ 2006 ГОД.
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК ГОДИНА XVI, БРОЈ 2529

НЕБРИГА И НЕСТРУЧНОСТ ЛОКАЛНЕ ВЛАСТИ ОПАСНИ ПО ЖИВОТ!

Торањ уочи постављања

Остаци срушеног водоторња у Марадику након само месец дана

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

Број 2529

Пројекат локалне власти, премештања водоторња са “живине фарме” из Инђије у Марадик, завршен је ПАДОМ водоторња само месец дана након његовог постављања.

Пад марадичког водоторња, поред економске, проузроковао је још једну, много већу трагедију у овом насељеном месту инђијске општине. Наиме, само неколико дана након пада, услед необезбеђености срушеног, и надасве опасног објекта, незнајући за опасност у којој се може наћи, дечак из Марадика, Духоњ Данијел, играјући се на овом месту, тешко је повређен. Спасили су га само велика стручност и воља,хирурга у Новом Саду, да сачувају један млади живот.

Одмах, на наредној седници Скупштине општине Инђија, одборници Српске радикалне странке, су захтевали извештај о овој трагедији.

Након дискусија одборника Српске радикалне странке за реч се јавио директор Јавног предузећа “ВОДОВОД” господин Бранко Радаковић, и у својој немоћи да одговори на питања: “Зашто је торањ пао? Зашто објекат није био обезбеђен?”, Отпочео је са врећањем одборничке групе Српске радикалне странке уз образложење да је он лично, са представницима локалне власти, обишао породицу Духоњ и повређеног Данијела а да ми не бринемо јер су ствари у њиховим рукама.

Поучени искуством и добро познајући морал, Јешића и његових директора, Општински одбор Српске радикалне странке у Инђији је донео Одлуку да једна делегација посети малог Данијела, породицу Духоњ и понуди своју скромну, али срдачну људску помоћ у овом, за њих, тешком тренутку.

Као доказ да директор “Водовода” Бранко Радаковић, уједно и председник Демократске странке у Инђији, није говорио истину, говори и кратки разговор са малим Данијелом и његовом мајком Лепосавом:

Госпођо Лепосава, каква се предвиђања лекара у вези са Данијеловом шаком?

- Па слабо. Предлажу ми сада те вежбе, па после ће опет ићи на МГ, па шта МГ покаже онда ће знати да ли ће требати операција или и даље вежбе, не знају ни они. Његово оштећење шаке је толико велико да ни они сами, како кажу, још не знају. Две тетиве на руци су му пресечене па је са три места из ноге пресађивана тетива. Шта да вам кажем, операција у Новом Саду је трајала три и по сата, а у Београду четири и по, па ви видите.

Да ли Вас је посетила још нека делегација осим делегације Српске радикалне странке?

- Па били смо са Јешићем кад је торањ пао и ето до данас нису ништа предузели.

Ви сте први који су се уопште заинтересовали, бар да питају, како је мој син.

А колико је тачно прошло времена од пада?

- То се десило 12.07.2005. Године. Значи 8 месеци.

Ми морамо да Вас упознамо да је председник локалне власти, господин Бранко Радаковић, директор “ВОДОВОДА”, на последњој седници Скупштине општине Инђија, за говорницом, пред свим одборницима рекао да су вас одмах након повреде Данијела посетили и пружили, новчану и сву другу неопходну помоћ.

- То је чиста измишљотина, понављам нико нас никад до данас није питао било шта везано за Данијелову повреду.

Да ли је било проблема са Социјалним осигурањем.

- Није у почетку. У Новом Саду у болници су нас лепо примили, нисмо морали плаћати ништа, све је било како треба. Социјално ми је тада за Нови Сад оверавало све. За Београд кад сам ишла, исто је Социјално оверавало, него сад овај задњи пут кад сам требала ићи на ВМА тада ми Социјално није хтелo оверити упут, рекли су ми “нераде то”, кажу не сарађују са ВМА, тако да сам то морала платити јер немам избора. Платила сам тада преглед и сада морам ићи опет.

А шта мислите, ми живимо од мужевљевог плате која је 7.000,00 динара и ја што понекад помогнем једној жени по кући, све скупа нема месечно 10.000,00 динара.

Захваљујемо што сте прислали на овај крајњи разговор и надамо се да ће кад прочића ово Председник општине Инђија наћи начина да, Вама, а пре свега Данијелу пружу помоћ и на тај начин омогућимо сви заједно Данијелу да што пре оздрави.

Унутрашњост водоторња у којој се мали Данијел играјући се повредио

Поразговали смо на кратко и са малим Данијелом, који на све што се догодило каже:

Данијеле како се осећаш сада?

- Сад је мало боље, и мени је боље, а и лекари кажу да ће бити добро само морам бити упоран и вежбати.

Након колико дана после њада водоторња си се њи играо њамо?

- 3 дана.

Је ли њада са њобом било још њвојих друђара?

- Јесте, тај дан нас је било око десетак.

А да ли знаш јел се деца и даље њамо играју?

- Па ја тамо више не идем, али чујем да ипак после свега и даље иду тамо да се играју, иду и даље.

А да ли је њо месџо, када си се њовредио, било, било како обележено, неком њраком или на било који друђи начин, њио би ње оџозорило да се ради о оџасном месџу и да је ѡрисиџу забрањен?

- Не њије било ничега.

Добро ми њи желимо ѡну сређе, да се оџоравиш њио ѡре и насџавиш да се израш али не на оваквим месџима.

Овај пројекат финансира је невладина организација **AMERICAS DEVELOPMENT FOUNDATION** (табла постављена испред оградe некадашњег водоторња у Марадикy).

Да се ово догодило у Америци неко би сигурно био одговоран за овакву трагедију!

